

Мо чавонони нохияи Зафаробод аз ҳамоиши эътирозӣ, ки санаи 21 майи соли 2018 дар шаҳри Душанбе бар зидди оташдихандагони ифротгароии Кабирӣ ва хоҷагони хоричиаш шуда гузашт, ҳаматарафа ҷонибдорӣ менамоям. Ва он хиёнаткори Ватан, Кабирии беномус ва ҳаммасрафони ӯ пинхон нашомад. Биёяд дар назди конун ҷавоб диҳад. Зеро, ки падару бобоҳоямон ин диёрро то ба ҳолати имрӯза оварданашон захираи меҳнатҳои бисёр қардаанд. Чонашонро қурбон намуданд. Нобуд шудани Тоҷикистони соҳибистиклол ва ба нести рафтани миллати тоҷикро аз миён бурданд.

Вазъияти нисбатан халоси ноороми ҷаҳон мо чавонро водор мекунад, ки нисбат ба ҳар вақти дигар зираку хушёр бошем, дар ҷафлат намонем, манфиату зарари ҳудудӣ дар гуфтору амали ҳеш дуруст дарк кунем, ба қадри бузургтарин неъмату датовардҳои зиндагӣамон – истиклолиятро озода, соҳибватанӣро соҳибдавлатӣ, сулҳу оромӣ ва ваҳдати миллии расем. Зеро маҳз истиклолияти давлатӣ ба мо имкони зиндагии озод, ором ва осударо дар ин олами ноором додааст.

Имрӯз чавонон қувваи бузург, тақвои бозғамӣ, ояндаи миллати тамаддунсози тоҷиканд ва дар роҳи ободиву бунёдкори Кабирӣро ҳаммаслақонашро торумор мекунанд.

Ҳар як шаҳрванди кишвар бояд як масъалаи нисбатан муҳимро амик дарк намояд: вазъи имрӯзаи ҷаҳон танҳо ба ҳалку миллатҳои имкони вучуд доштану рушд қардаро меҷаҳад, ки онҳо дар баробари донишманд, аз назари технологӣ пешрафта ва созандаву эҷодкор буданашон, инчунин, бояд сарҷамъу муттаҳид бошанд, ҳадафҳои стратегияи давлат, ҳақҳои миллати ҳудудӣ дар ҳама ҳолат ҳифз қардча тавонаднд ва бозичаи дастӣ доираҳои ҷарағноки сиёсӣ нашомад.

Яъне мардум бояд хуввияти миллӣ ва хисси баланди ватандӯстиву ватанпарастӣ дошта бошанд, бо сабру таҳоммул ва иттифоку сарчамъӣ бо роҳи таърихии дар Конститутсия интихобкардаи худ устуворона пеш раванд.

Аъзои гурӯҳи «Созанда» : Баҳши кор бо чавонон ва варзиши ноҳияи Зафаробод